Doğan Kardeş

Sayı
335

DÜKKÂNCILIK OYUNU

Krş.
15

— XX —

Çeşitli hayvanlardan çıkan korkunç seslerle orman uğulduyordu. Mâsa, korkudan titredi, soğuk terler dökmeye başladı. İçindeki ses ona gayret veriyordu! «Haydi yürü! Yürüsene!» Mâsa, durakladı. Siyah gözlerini bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyordu. Hayalinde vahşi hayvanlar canlanıyor, burnuna ağır bir toprak kokusu geliyordu.

Güneş doğdu. Karanlık ağaçların güneşin ışıklarıyla renkleri açıldı. Rüzgâr esmeye başladı. İnce dallı ağaçlar sallanmaya başladılar. Mâsa yürüdükçe orman sıklaşıyordu. Yerde yalnız çalılar vardı. Herşey, ışığa yaklaşmak için yükseliyordu. Mâsa, kendi kolları kadar kalın sarmaşıkların ağaçtan ağaca uzandıklarını görüyordu. Çiçeklerin geniş yaprakları ağaçların gövdelerini örtmüştü.

Mâsa, başını kaldırdığı vakit, ağaçların üzerlerinde dolaşan beyaz yüzlü maymunları gördü. Küçük köpekler gibi havlıyarak bir maymun sürüsü elma ağacının başına toplandılar. Oburlar gibi elma yemeğe başladılar. Tiz sesleri ormanın sükûtunu bozdu. Artık ormanda başka sesler de vardı. Uçan kuşların sesi ve gündüz uykularına yatmak için yer arıyan kocaman baykuşların haykırışmaları.

Mâsa, bütün bu hayvan seslerinden başka bir ses daha işitiyordu. Bu herhalde bir kuş sesi değildi. Acaba ne olabilirdi? Ağaçkakanın gürültüsünden daha derin bir ses. Sanki bir kızılderili tokmakla sandal tamir ediyordu. Mâsa, daha iyi işitebilmek için durup dinledi. Fakat tam o durdu, ses de kesildi. Yürümeye başlayınca, ses yine başladı. Derken Mâsa hatırladı. «Eğer bu bir hayvan sesi değilse, kimsenin de beni takip etmediğine göre, bu Tis-mi-la'nın sesi. Yani «Dolaşan kızılderilinin!» Bunun hakikat olabileceğini düşününce, Mâsa, gene korkmaya başladı ve işittiği sesin aksi tarafına doğru süratle ilerlemeye çalıştı. Mâsa yürüdükçe ses uzaklaşıyordu.

Birden bir ses duyuldu.

Bu ses neydi? Ağaçlardan gelen bu inilti kimden çıkıyordu? Mâsa, yabanî incir ağacının altında durup kulak kesildi. Önce, sade kendi kalbinin vuruşunu duydu. Derken, ömründe hiç işit-

mediği sesler, haykırışlar, iniltiler kulaklarını doldurdu.

— Eyvaaaaaaah eyvah, ruhlar benden öç almaya geliyorlar, diyebildi. Korkudan dişleri birbirine vuruyordu.

KİREÇ TAŞI MAĞARALARI

Bu müthiş seslerle orman sanki sarsılıyordu. Çok yüksekten akan suyun gürültüsü, şiddetle esen rüzgârın sesi, köpek ulumalarına karışıyor ve iniltiler çıkarıyordu.

Mâsa, parmaklarıyla kulaklarını tıkayarak işitmemeye çalıştı. Çıkık kemikli diz kapakları birbirine vuruyordu. Gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Ömründe bukadar korktuğunu hatırlamıyordu. Derken sesler kesildi. Mâsa parmaklarını kulaklarından çekti ve etrafına bakındı. Öne doğru bir adım attı. Tam «Aman ne sessizlik» diyeceği zaman, müthiş bir gürültü tekrar başladı.

Mâsa, başını ağaçlara doğru kaldırdı. Çakısını eline aldı ve topukları arkasına değerek koşmaya başladı. Fakat ses, onu takip ediyordu. Parmaklarını kulaklarına tıkayacak hâli yoktu. Sade koşuyordu.

— Trak!...

Tam başının üstünde bir dal kırıldı. Ağaçların üzerinde bir şey dolaşıyormuş gibi sesler oldu. Mâsa, koşmaya devam ederek omzunun üstünden

arkaya baktı. Kocaman siyah bir şeyin ağaçtan ağaca atladığını gördü. Arkasından bir tane daha, bir tane daha. Mâsa durup seyre başladı. Tam onun başının üstüne gelen ağaçta da yapraklar aralandı ve Mâsa bir sürü maymunun kendine baktığını gördü.

— Yazıklar olsun, dedi. Ben bu maymunlardan mı korktum?

Yumruğunu sıkıp, onlara bağırmaya başladı. Maymunlar da daldan dala sıçrayarak bağırışmalarına devam ettiler.

Mâsa, elindeki bıçağını onlara göstererek : «Aşağıya insenize» dedi, «inin aşağıya da göreyim sizi. İnemezsiniz değil mi? Çünkü yaban domuzundan korkarsınız. Çok eski bir zamanda siz de yerde geziyordunuz. Yaban domuzuna rastladınız; o babasından kalan flütü çalıyordu. Siz onu satın almak istediniz, fakat yaban domuzu satmadığını söyledi. O vakit «Ne olur ver de, biraz çalalım» dediniz; O da verdi. Ama siz fena olduğunuz için, yaban domuzunun flütünü alıp ağaçların üzerine kaçtınız. Susun artık bağırışmayın bakalım. İşte ben hepsini biliyorum. Yaban domuzu, o kadar yalvardı. Flütünü istedi. Fakat siz hiç aldırış etmediniz; o da kızdı ve hızla koşmağa başladı. Siz de durmaksızın flütünü çaldınız. Korkudan aşağıya bir daha inemediniz, çünkü hepinizi öldürürdü.» — Devam edecek —

Aradan yadır

AMCAMIZI ANIYORUZ

Güngör'ün fırçasıyla Cemal Nadir amca.

★

Bundan altı yıl önce 27 Şubat 1947-de dünya ölçüsünde bir sanatkâr olan Cemal Nadir Güler amcamızı kaybetmiştik.

Cemal Nadir amca çocukları çok severdi. Doğan Kardeş'in ilk sayısından 38-inci sayısına kadar bütün sayılarını güzel resim ve karikatürleriyle süsledi.

Biz burada Cemal Nadir amcamızın aziz hatırasını rahmetle anarken onun yedi yıl önce Doğan Kardeş'te çıkmış olan 3 çocukluk hatırasını kardeşlerimizin isteği üzerine tekrar basıyoruz.

★

ESKİDEN bu günkü gibi, bol ve çeşitli çocuk oyuncakları yoktu. Büyükler küçüklere kuzu, oğlak, ördek yavrusu, tay, sıpa ve saire gibi canlı oyuncaklar hediye ederlerdi... Bunlar çocukları hem eğlendirir, hem de onlara kırda, bahçede can yoldaşlığı eder, ve hayvan sevgilerini arttırırdı. Yedi, sekiz yaş sıralarımda bana da mini mini bir keçi yavrusu hediye etmişlerdi, simsiyah kıvır kıvır tüyleri, başının iki yanından ipek kördela gibi sarkan kulakları ve çenesinin altında sallanan iki siyah küpesi vardı. Keçimi pek severdim. Bütün oyun zamanlarımda onu yanımdan ayırmaz, ne yesem ona da yedirirdim. O da beni öylesine severdi ki, yalancıktan toslar üstüme atılırdı. Fakat keçi bu!.. Nihayet birgün bana yapacağını yaptı :

Sokaktan eve dönüyorduk. Evin kapısına bir kaç adım kala direnip durmaz mı? İpinden çekerim, gelmez, arkasından iterim yürümez. Kucağıma almak isterim tepinir. Yüzünü gözünü öperim aldırmaz.. Nihayet ne yaptım biliyor musunuz? Sevgili keçimi oracıkta bırakıp gittim!.. Ve bu benim çocuk kalbimde yepyeni bir nefret duygusu uyandırdı. O gündenberi benim iyi dileklerime karşı ayak direyenleri oldukları yerde bırakır oldum!..

Benim bir de canım gibi sevdiğim kedim vardı çocuklar. Maymun kadar oynak, melek gibi sevimli bir şeydi. Kül rengi burnunun üstüne kondurulmuş iki yeşil göz bana daima şefkatle bakar, âdetâ gülümserdi. En dayanılmaz haşarılıklarım karşısında bile o, tırnaklarını parmaklarının arasından çıkarmazdı. Kahvaltılarda, yemeklerde benim yediğimden yer, benim yatağımda yatardı. Fakat birgün... fazla mı acıkmıştı bilmem, kendi payını yedikten sonra benim önümdeki yiyeceği de kapıp yemez mi? O güne kadar canım gibi sevdiğim kedime, o dakikadan sonra düşman kesildim. İçimde yepyeni bir nefret duygusu daha uyandı. Başkasının hakkına el uzatanlara kızdım.

★

Evimizde bir de at vardı. Kirli beyaz renkte, yorgun bakışlı bir at. O kadar uysal ve yumuşak tabiatlıydı ki, ağzından otunu alsanız dönüp de yan bakmaz, bir çifte olsun atmazdı... Biz onunla şehir civarındaki dutluğumuzdan eve yaprak taşır, ipek böceği beslerdik. Yine birgün, beni bu uysal atın semerine oturtup bahçeye gönderdiler. Henüz şehir sokaklarından gidiyorduk ki, atım birden irkildi, ve dört nala kalktı. Neye uğradığımı bilemedim. Tenha sokakların kaldırımları üstünden şimşek çakarak konuşuyordu. Nerdeyse yere düşerek, parça parça olacaktım. Dizginlerini çektim. Yelelerine asıldım. Boynunu okşadım, fakat nafile!... Hiç bir tedbir onu firenlemeğe yaramadı. Ancak feryadımı duyup sağdan, soldan koşanların yardımı ile durdurulabildi. Ben yarı ölü, adamların kollarına düştüm. Gözyaşları arasında atımın yüzüne baktığım zaman içim, eski sevginin yerine müthiş bir nefret duygusile dolu bulunuyordu. Ve bir daha yanına yaklaşmadım. O günden sonradır ki, hayvan olsun, insan olsun, araba olsun, otomobil olsun, dizgin tutmayan her şeyden soğudum !...

★ ★

(ÇALINAN TAÇ) ÇIKIYOR

Tanınmış Amerikan yazarı Mark Twain tarafından yazılan ve konusunu bundan üç yüz yıl önce geçmiş olan gerçek bir olaydan alan Çalınan Taç romanı pek yakında 160 sahifelik bir kitap halinde Doğan Kardeş Yayınları arasında çıkacaktır.

PORTAKAL

Sarısın sapsarısın
İçin açık kırmızı
Ben seni bol bol yerim
Çok severim portakal
Dilim dilimsin
Ateş gibidir her dilimin.

Ahmet BAYKAL

★

MEHMETÇİK KORE'DE

Allah Allah sesleriyle
Ezeli süngüsüyle
Savaşmakta Mehmetcik
Dörtbin beş yüz kişilik
Ufak bir tuğayla
Ağlattı süngüsüyle
O hınzır kızılları.

Gültekin ORHON

★

YAZ

Hep adaya taşındı
Bütün millet birden
Adanın da var adı
Kıbrıs gibi şeylerden
Biz Mehmet'le Ahmet'le
Bir aile gitmiştik
Denize ben annemle
Çok defalar girmiştik
Kirazlar olgunlaştı
Babam annem ablamla
Şehrimizi dolaştı
Ne çok eğlendik onunla.

Gültekin ORHON

MASAL:

İnci ile Çitlenbik

Anlatan: Hikâyeci Teyze

ÇOK eski zamanda bir memleket hükûmdarının hiç çocuğu olmuyormuş. Nihayet bir kızı dünyaya gelmiş. Kralla kraliçe ve bütün millet sevinçten günlerce şenlik yapmışlar. Küçük prenses öyle güzel, öyle beyazmış ki, adını inci koymuşlar.

Sarayın yakınında bir çam ormanı varmış. Ormanda, ufak bir kulübede karısıyla beraber bir kömürcü otururmuş. Adam yalnız kömürünü satmak için şehre inermiş. Bu yüzden hemen hemen ahbapları yokmuş. İkisinin de yüzleri hiç gülmezmiş. Onları kimse sevmediği için, karı kocanın orman cinlerinden olduğunu söyleyenler varmış...

Prenses İncinin doğduğu gece kömürcülerin de bir kızı olmuş. Çocuk, tıpkı annesiyle babası gibi kirli esmer, ufak gözlü, fırça saçlı bir şeymiş. Durmadan ciyaklıyormuş.

Bir yaz günü dadısı prensesin beşiğini dere kenarına götürmüş. Serinlikte otururken uyuyan prensesin başında dadısı da kendinden geçivermiş. Kara bir gölgenin sessizce beşiğe yaklaşıp prenses İnciyi uzun uzun seyrettiğinin farkına varmamış. Bebek yatağında kıpırdanmağa başlayınca kara gölge hızlı adımlarla ormana doğru koşmuş, çamlar arasında kaybolmuş. Bu cüce, kömürcüymüş. Karısına gördüğü bebeği ballandıra ballandıra anlatmış. Sonra şöyle bir karar vermiş :

— Şu marsık gibi kara kızın zırlamasından bıktım. Ne yapıp yapıp o beyaz yavruyu kaçıracağım. Yerine bizimkini koyarım.

Kadın, evlâdı olduğu için, çirkin, cırtlak sesli kızını seviyormuş. Ama kocasının her gün bu çocuk lâfını etmesinden usanmış. Kendi kendine, «Varsın kızım sarayda büyüsün!..» demiş. Bir gün uyuyan çocuğu bir beze sararak kocasına vermiş. Kömürcü soluğu orman kenarında almış. Prensesin beşiği her zamanki yerinde, bir söğüdün gölgesinde duruyormuş. Yaşlı dadı da her zamanki gibi uyukluyormuş.

Kara cüce, bebekleri öyle çabuk değiştirmiş ki, hiç biri uyanmamış ve dadı da bir şey duymamış. Gözlerini açtığı zaman, kara yavru rahat beşikte, dantelli cibinliğin altında mışıl mışıl uyuyormuş. O sırada, her zamanki gibi kraliçe kızını görmeğe gelmiş. Uyanıp haykırmağa başlıyan kömürcülerin çocuğunu İncinin beşiğinde görünce korkudan bayılmış. Dadı, beşikten bir dakika bile ayrılmadığına yemin ediyormuş.

Bütün saray telaşa düşmüş. Sevgili küçük prenses İnci'nin haline herkes ve hepsinden çok doktorlar şaşıyormuş. Ama memleketin en büyük doktoru, çocuklara bazan böyle bir hal geldiğini, çok sürmeden geçtiğini söylemiş. Tedavi olarak, taze süt banyoları vermiş. Prensesin yattığı döşek de menekşe çiçeklerinden olacakmış. Fakat ne en iyi inek sütleri, ne de en kokulu menekşeler çocuğun cildini ağartmamış. İyi beslenip, iyi bakıldığı için teni siyahtan çukulata rengine dönmüş, o kadar. Saray halkı, kralla kraliçeye hoş görünmek için küçük prensesin esmerliğini övüyor, bilginler bu tabiat mucizesi hakkında uzun uzun yazılar yazıyorlarmış.

Kral, yavaş yavaş, çirkin, huysuz ama cin gibi zeki, hazırcevap kızına alışmağa, hallerinden hoşlanmağa başlamış. Yalnız kraliçe, «Bu kız asla İncim değildir!..» diye düşünüyormuş. kızın görünüşü değiştiği için ona Çitlenbik diye yeni bir ad takmışlar.

Kömürcülerin kulübesine düşen İnci çok bedbahtmış. Hem yeri rahat değilmiş, hem de yeni annesi onu sevmiyormuş. Kömürcü, bebeğin güzelliğini överken dudak büküyor,

— Hıhh... güzel dediğin çocuk bu mu!.. Pırasa gibi sıska, beyaz bir şey... dermiş.

Yıllar geçtikçe İnci peri kadar güzel. melek gibi iyi kalbli, uslu bir kız olmuş. Ormanın bütün hayvanları ve kuşları onu seviyormuş. İhtiyar kömürcü de, karısından korkmasa, kıza hiç iş vermeyecek, onu mesut yaşatmak için elinden geleni yapacakmış. Ama ihtiyarladıkça büsbütün cadılaşan kömürcünün karısı,

— Nazlandırma; bizim gibi olsun!. diye bağırıyormuş.

Çitlenbik sarayda herkesin başına belâ kesilmiş. İhtiyar dadısıyla alay ediyor, türlü türlü muziplikler yapıyormuş. Hizmetçi ve uşakları dövüyormuş. Kral veya kraliçe arzulayınca kendini yere atarak avazı çıktığı kadar haykırıyormuş. On yedi yaşına girdiği yıl Çitlenbikle kimse başa çıkamaz olmuş. Kralla kraliçe onu evlendirmeğe karar vermişler. Artık eskisi gibi çirkin değilmiş. Rengi açıla açıla yeşil limona dönmüş. Karga yuvasına benziyen kıvırcık saçları uzamış, lüle lüle olmuş. Yalnız o delice

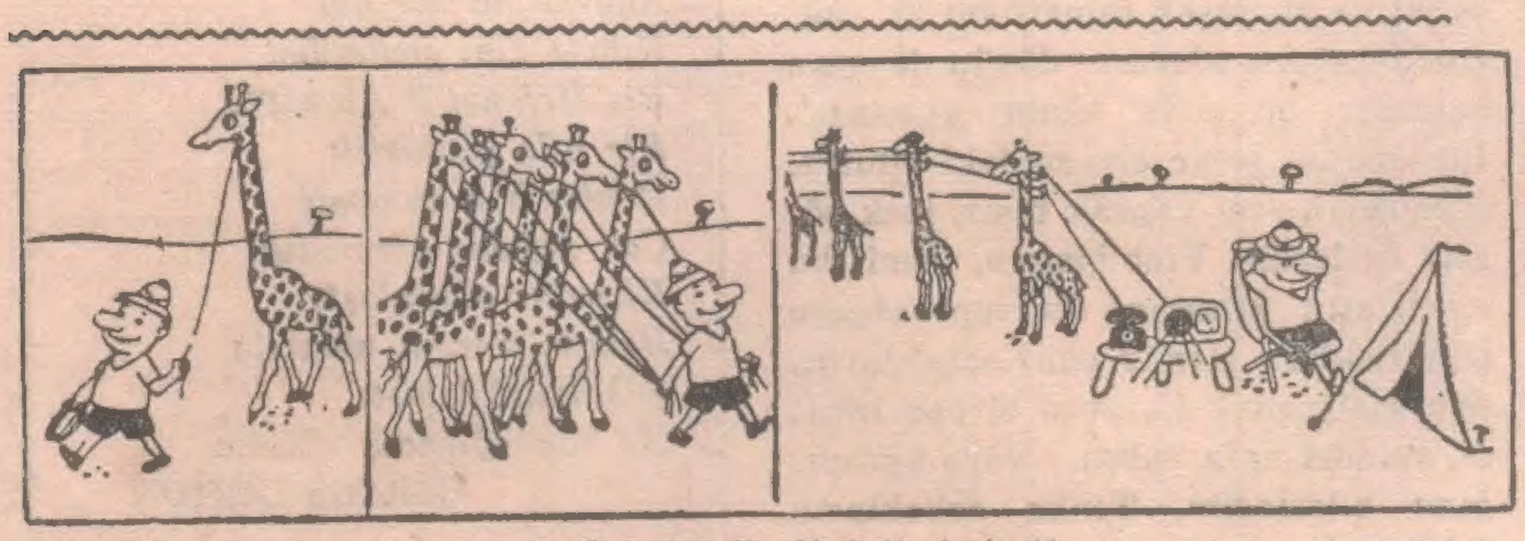

YAZISIZ HİKAYE

FAN-FİN-FON

— 2 —

Yazan ve çizen:
Güngör Kabakçıoğlu

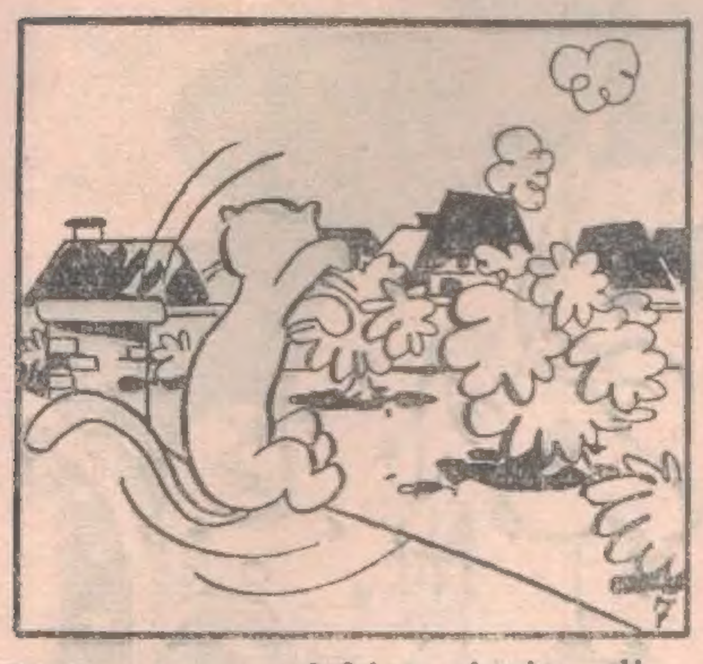

Dumanın o andaki sevincine diyecek yoku, katılarak gülüyordu.

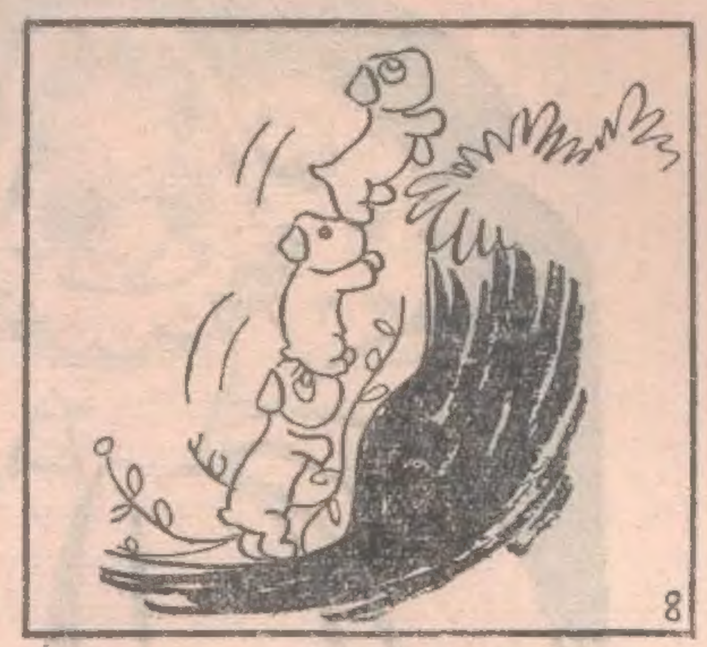

Bu oyuna içerliyen FAN arkadaşlarının sırtına çıkıp dışarı atladı.

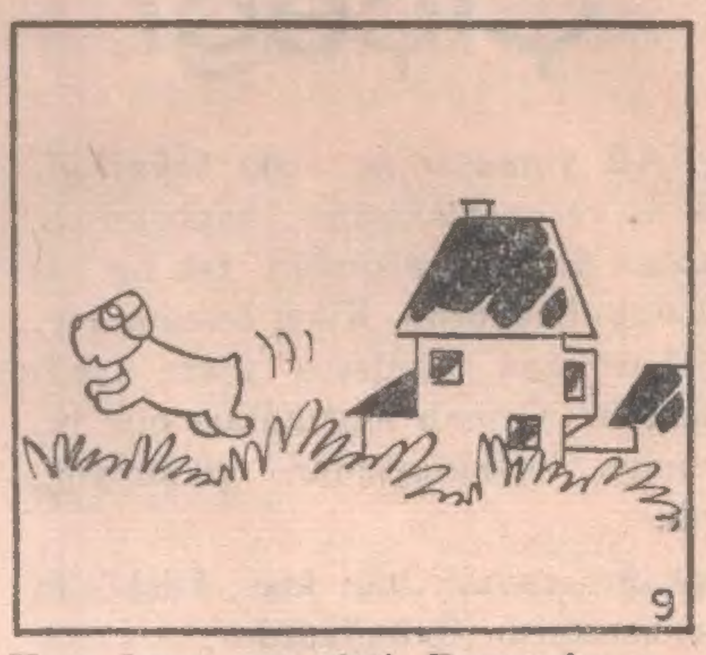

Koşa koşa eve gitti. Duman'ın oyuncak merdivenini aldı geldi.

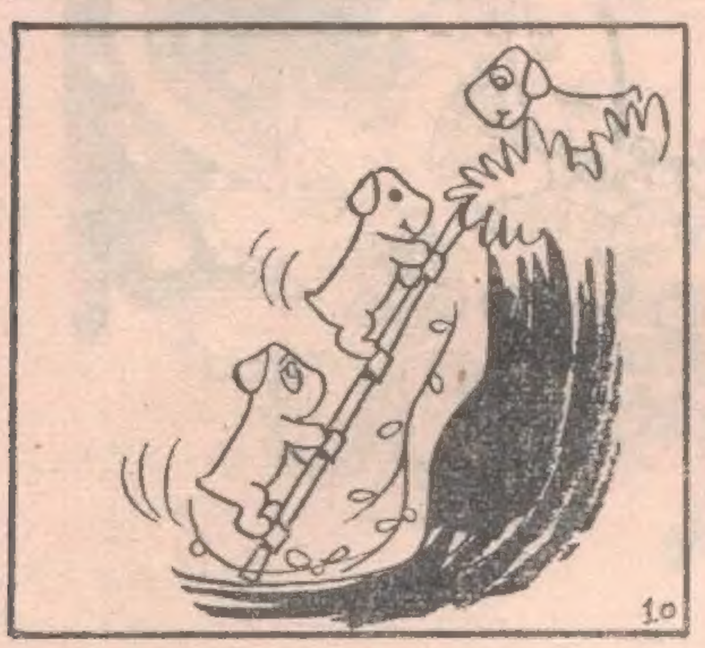

Böylece FON'la FİN de bin bir güçlükle tuzaktan kurtulmağa muvaffak oldular.

Kendilerine bu oyunu yapan arsız Duman'a haddini bildirmek için aralarında sözleştiler.

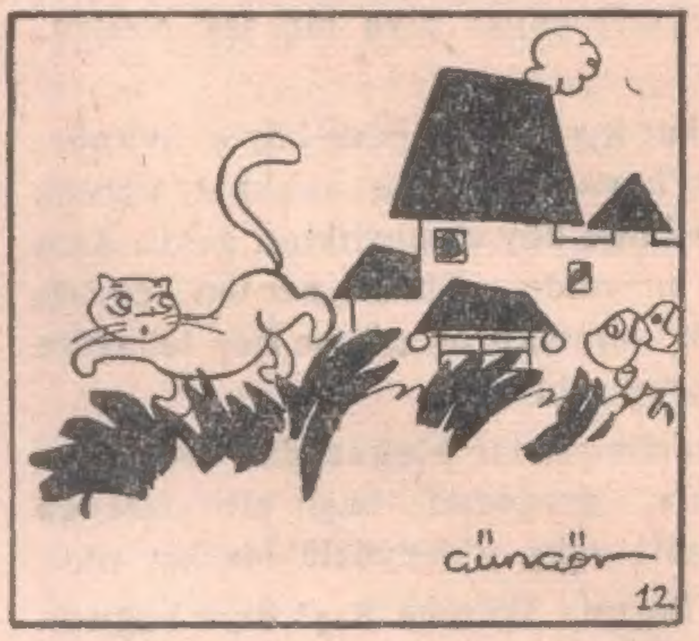

Üçü de bir olup Dumanı kovalamağa başladılar. Duman saklanacak bir yer arıyordu.

hallerinden bir türlü vazgeçmemiş!

Kral Çitlenbiğe koca olarak fakirce, fakat iyi huylu, genç bir prensi seçmiş. Çitlenbik önce memnun görünmüş ama ilk günlerin sıkılganlığı geçince nişanlısını da alaya almağa başlamış. Onu vahşi atlara bindirip genç adam tepe taklak düşünce katılasıya gülermiş. Sonra atı yelesinden yakalayıp üzerine atlar, alabildiğine sürermiş.

Genç prens kaç kere, sabrı tükenerek nişanı bozmak istemiş. Fakat

— Bu kız cinin tâ kendisi olsa bile evleneceksin onunla; krala karşı gelemeyiz! dermiş.

Kömürcüler de, on yedi yaşını bitiren İnciyi evlendirmeğe hazırlanıyorlarmış. Kızı, karşıki ormanın en zengin kömürcüsüne verecekler-miş. Zengin damat onlara her yıl istedikleri kadar hazır kömür verecekmiş. Nişan, damadın oturduğu orman mağarasında yapılacakmış. İnci, koca, dişsiz ağızlı kambur cüceyi görünce korkudan bayılmış. Kendine geldiği zaman, bu mağarada oturmaktansa alabildiğine kaçmağa karar vermiş.

Düğün günü yaklaştıkça, sarayın kapalı hayatından, nişanlısının kibar halinden çoktan bıkan Çitlenbik de aynı şeyi yapmağı tasarlıyormuş. Böylece, düğün sabahı İnci erkenden kömürcünün kulübesinden çıkmış, vadiye giden yolu tutmuş. Çitlenbik de aynı saatte, arkasına bakmadan, saraydan ormana doğru kaçmış... Ormandan çıkan İnci zümrüt gibi bir düzlükte bir dere görmüş. Dere kenarında güzel giyimli genç bir kadın oturmuş, ağlıyormuş.

İyi yürekli İnci ona acımış. Yanına sokularak,

— Ağlamayın teyzeciğim. Size bir yardımım dokunursa söyleyin, seve seve yaparım! demiş.

Ağlıyan kadın kraliçeymiş. Sesi kulağına pek tatlı gelen İnciye bakmış. Sonra,

— İnci!... Kızım!... diye bağırıp kızcağızı bağrına basmış.

İnci, kömürcülerdeki hayatını anlatmış. Kraliçe, kızının kaçırıldığını ancak ozaman anlamış. Saraya gidip ihtiyar dadıyı sorguya çekmek istemiş. Ama ihtiyar kadın, her zamanki gibi oturduğu yerde kestirirken, farkında varmadan son uykusuna dalmış...

Ormana dalan Çitlenbik birisinin odun kırdığını duymuş. Balta sesinin geldiği yere doğru yürümüş. Bakmış, cüce boylu, kapkara bir adam odun kırıyor. Bir koca karı da bu odunları hep topluyor, hem adamla kavga ediyormuş. Çitlenbik kocakarının halini o kadar beğenmiş ki,

— Yaşşa be teyze!.. diye bağırmış, çalılıkların üstünden atlıyarak kömürcü çiftin karşına dikilmiş. Onlar öz kızlarını tanımakta gecikmemişler. Kömürcünün karısı,

— Oh benim esmer güzeli kızım!.. diye bir sevinç çığlığı atmış. Bizim ağaya seni verelim.

O gece, hem kralın sarayında, hem ormanda, her biri kendine göre parlak olan düğünler yapılmış.

GÜZEL BİR HİKÂYE

Kardelen Çiçeği

KAR yumuşamış, eski beyazlığını ve parlaklığını kaybetmişti. Buzdan örtünün altından tek bir soluk duyulmuyordu. Kışın hüküm sürdüğü ormana günlerce insan ayağı basmadı. Orman hayvanları bile inlerinden, kovuklarından çıkamıyorlardı.

Toprağın zavallı hali kışı büsbütün gururlandırdı. Övünüyordu :

— Dünyada en büyük kuvvet benim. Beyaz örtülerimi kaldırmasam yeryüzünde hayat diye bir şey olmıyacak!

Fakat kış bir gün yine böyle övünürken havada ince bir kahkaha titredi. Kış bunu duymamazlıktan geldi. Ama içi burkuldu. Çünkü nerden çıktığı belli olmıyan bu gülme her taraftan geliyor gibiydi.

Birdenbire, bir mağaradan tek boynuzlu, gergedan başlı bir kısrağa binmiş genç, güleryüzlü bir kız çıktı.

— Boşuna övünme Kış! diye bağırdı. İkimizle başedemezsin.

Kışın keyfi kaçtı : Kimsin sen?

Genç kız yine ormanı kahkahayla çınlattı :

— Ben Baharım. Dinle!..

Gerçekten, toprağın altından binlerce ses geliyordu. Bunlar kaynakların, çağlayanların, bitkilere hayat veren öz sularının sesiydi. Toprak altına çekilmiş binlerce böcek ve hayvanın uyanmalarının gürültüsü de bu seslere karışıyordu. Kış bunları duyuyor, fakat yenilmeyi kabul etmiyordu.

— Hepsi toprağın altında kaynaşsınlar. ne çıkar! Hiç biri buzdan kapağımı kıramaz.

Bahar ciddileşti.

— Beni dinle Kış abla! Sana bir teklifim var. Eğer önümüzdeki üç gün içinde canlı hiç bir şey buzlu zırhını delemezse yenildiğimi kabul eder, mağarama çekilirim. Bir daha baharın yüzünü gören olmaz... Yok; eğer kudretimle toprak altında seslerini duyduğun yaratıklardan herhangi birini yeryüzüne çıkarırsam kardan örtülerini toplar, gidersin.

Kış, kıskıs gülerek,

— Kabul, dedi.

Gece, her ihtimale karşı lâpa lâpa yağdırdığı kâr, toprağın üstündeki örtüyü bir kat daha kalınlaştırdı.

Ertesi gün öğleye doğru gergedan başlı kısrağa binmiş güleryüzlü kız ormanda yeniden göründü. Elinde zümrütlerle, yakutlarla süslü bir el aynası vardı. Gülümseyerek bunu havaya kaldırdı. Güneş ışığı üzerine parladı. Bahar, aynayı karın altında yere kadar eğilmiş bir dala doğru tuttu.

Eriyen kardan ılık bir su damlası yere düştü. Gergedanlı kız ortadan kayboldu. Ormanda çan gibi çınlayan alaycı bir kahkaha aksetti.

Ilık su damlası kar örtüsünü delerek uyuyan toprağa değdi. Dokunduğu yerde sarımsak dişine benziyen ufak, beyaz bir kök uyuyordu. Su damlası bunu uyandırınca toprağın altından mızrak gibi ince, sivri bir yaprakcık fışkırdı. Yaprağın arkasından gelen bir sap, sonra erimiş bir mum damlasına benziyen bir gonca baş verdi.

Bahar gelip, aynasını üzerine tutarak goncayı açtırdı. Bu, göbeği sarı, yeşil damarlı, bembeyaz üç yapraklı narin bir çiçekti.

Gergedan başlı kısrağa binen kız bir zafer haykırışiyle ormanı çınlattı :

— Seni yendim Kış! İşte Kardelen çiçeği!

Bahar bunları söylerken durduğu düzlüğün şurasından burasından yüzlerce Kardelen çiçeği fışkırdı. Kış için yenilmeyi kabul etmekten başka çare kalmamıştı. Uşaklarına. örtüleri kaldırmaları için emir vererek uzaklaştı.

N. Y. T.

BARON MUNHOSEN'İN SERÜVENLERİ

CEBELÜTARIK'TAKİ BÜYÜK TOP

Teleskop nedir bilir misiniz? Belki hiç görmemişsinizdir. Bakın size anlatayım : Teleskop, içinde mercekler bulunan uzun bir demir borudur. Uzaktaki bir şeyi yakın gösterir. Rasathanelerde falan yıldızlara bakmak için kullanılır.

Benim de böyle küçük boyda, ama alelade dürbünden büyük bir teleskobum vardı. Londradayken iyi bir ustaya yaptırmıştım. Bu yolculuğum sırasında o da yanımdaydı. Bir müddet Mısırda kalıp etrafı dolaştıktan sonra Cebelütarık'a gittim. Ozamanlar İngilizlerle Fransızlar birbirleriyle savaşıyorlardı.

Cebelütarıkta eski dostlarımdan General Eliot ile karşılaştım. Konuşurken ganerale yanımdaki teleskobumu gösterdim. General böyle güzel bir şey ele geçirmekten pek memnun kalmıştı.

Sonra etrafı seyretmeğe başladık. Teleskopu Fransızların bulunduğu yöne çevirdiğim zaman bir de ne göreyim! Kocaman bir topu bizim tarafa doğru ateşlemeğe hazırlamıyorlar mı? Topun namlusunun duruşundan güllenin tam bizim bulunduğumuz yere düşeceği belli oluyor.

Generale gördüklerimi anlattım. «Generalim dedim, Fransızların topunun güllesi tam buraya düşeceğe benziyor. Benim söylediklerimi yapar mısınız?»

«Tabiî.»

«Ohalde yanınızdaki en büyük topu hemen buraya getirtin.»

Askerler hemen topu oraya getirdiler. Topun namlusunu tam Fransızlarınkine karşı gelecek şekilde ayarladım.

Bir yandan da teleskopumla Fransızları seyrediyordum. Fransızların ateş ettiğini görünce bizimkini de ateş ettirdim. İki gülle havada birbirleriyle çarpıştı. Bizim top daha büyük, güllesi daha iri olduğundan, düşmanınkini geri püskürtmüştü. Onların güllesi bütün hızıyla geldiği yere düşerek oradakilerin hepsini parça parça etti. Sonra hızını alamıyarak zıpladı, sahilde bekleyen düşman gemilerinin üstüne düştü; onları da parçaladıktan sonra karşı sahile. Afrika topraklarına sıçradı. Afrikada zavallı ihtiyar bir köylünün kulebesine kadar yuvarlanmıştı. Kulubeyi yerle bir ettiği halde ihtiyara birşey olmadı.

★

BEYAZ AYILARI NASIL ÖLDÜRDÜM :

Kaptan Fip ile de bir Kuzey Kutbu yolculuğum vardır. Bu seyahatimde başımdan geçen bir olayı da anlatmadan geçemiyeceğim. Coğrafya derslerinizde okumuşsunuzdur. Kuzey Kutbu dünyanın en tepe noktasıdır. Her taraf buzlarla kaplı ve gecesi altı ay, gündüzü altı ay sürer. Yani altı ay güneş hiç batmaz, altı ay da her taraf zından gibidir. Bu buzlar ülkesinde beyaz ayılardan başka kimse yaşamaz.

İşte büyük bir kâşif olan Kaptan Fib'in hazırladığı bu seyahate ben de katılmıştım. Kutuplara varıp kampımızı kurduktan sonra birgün arkadaşlarımdan ayrılarak tek başıma avlanmağa çıktım.

Bir müddet o gözalabildiğine bembeyazlık içinde dolaştım, durdum. Neden sonra bir hayli uzakta iki beyaz ayının bir şeyler yaptığını farkettim. Kavgamı ediyorlardı. oynaşıyorlar mıydı, belli olmuyordu. Hissettirmemeğe çalışarak yanlarına kadar bir hayli sokulup tam ateş edeceğim sırada ayağım kayarak düştüm. Başım sert buzlara çarptı. Bundan sonrasını hatırlamıyorum, kendimi kaybetmişim.

Gözlerimi açtığım zaman koskocaman bir ayının ceketimin bir kenarından tutup beni sürüklemek üzere olduğunu görmiyeyim mi! Kimbilir beni nereye götürecekti? Belki yiyecekti de.

Yavaşça hâlâ elimde duran silâhımı doğrultup ateş ettim.

Silâhın gürültüsü etraftaki bütün beyaz ayıları oraya toplamıştı. Mübalağa ettiğimi, büyüttüğümü zannetmeyin : hilâfsız en aşağı üçyüz tane vardılar.

Düşünün ne büyük bir tehlike içinde bulunuyordum. Üçyüz vahşi ayının ortasında kalmak ne demektir! Derhal, vakit geçirmeden bir tedbir almalıydım. Öldürdüğüm aynın derisini yüzerek içine girdim.

Ayılar gittikçe yaklaşıyorlardı. Bereket versin yabancı kokusu alıp üstüme saldırmadılar. Beni de kendilerinden sanmışlardı. Etrafımda oynaşmağa başladılar.

«Şimdi» diye düşündüm. «Dünya kadar beyaz ayı öldürebilirim. Derilerini alıp memlekete götürdüm mü. Arkadaşlarıma hediye ederim, satarım, dünya kadar para kazanırım.»

Bu düşünceyle ayılardan birine sokuldum elimdeki çakıyla öldürdüm.. Ötekilerini de aynı şekilde temizledikten sonra. derilerini yüzüp kampa taşıdım.

Avrupaya döndüğümüz zaman bir kısmını hediye olarak dağıttım, geri kalanları da yüksek fiatlarla sattım.

NE AYIP

Anne — Ah seni gidi yaramaz ah, yine mi Osmanla dövüştün? Bak pantalonun da yırtılmış. Şimdi bir yenisini almak icap edecek. Yazık değil mi?

Yaramaz — Ah anneciğim, sen bir de Osmanın halini görsen. Onun annesi, mutlaka yeni bir çocuk almak zorunda kalacak!..

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

HİKAYE

Öğretmenin Yardımı

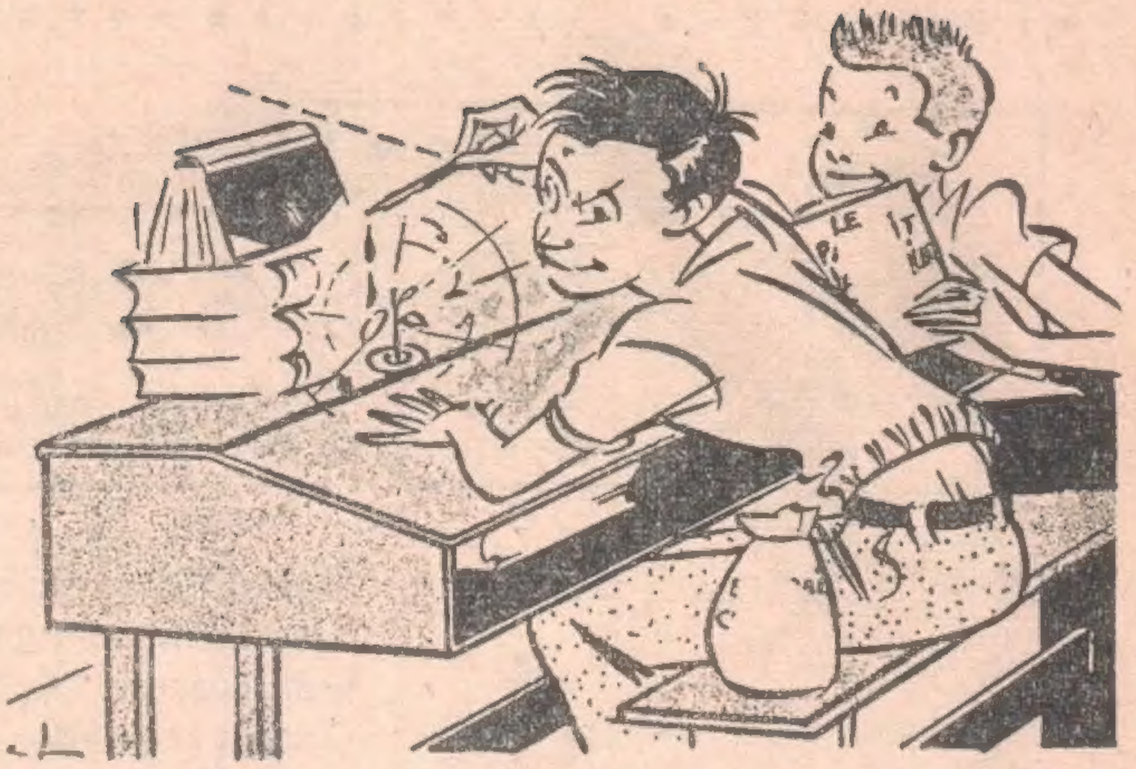

REHA ile Can'ın okula ilk geldikleri günden başlıyan arkadaşlıkları beşinci sınıfa kadar hiç bozulmadan devam etti. Orta okula beraber gitmek için plânlar kuruyorlardı. Fakat tam o sırada ne olduysa oldu, yılbaşı tatilinden sonra okula dönen çocuklar Reha ile Canın okula ayrı ayrı gelip değişik yollardan döndüklerini gördüler. Bundan başka teneffüslerde de beraber değillerdi artık. Sınıfın uslu öğrencilerinden oldukları için arka sırada otururlardı. Can, tahtada yazılanları iyi göremediğini bahane ederek öğretmenden daha öne geçmek için izin aldı.

Yıllardanberi süren bu dostluğun bozulması bütün okul için önemli bir konu oldu. Fakat kimse işin aslını öğrenemiyordu. 23 Nisan hazırlıkları başladı. Oynanacak piyeste karşılaşmamak için ne Reha ne de Can temsile girmediler. Buna üzülmediler desem yalan olur. Her yıl sevdikleri öğretmenleriyle aylarca çalışarak Çocuk Bayramında verilen müsamereye seve seve iştirak ederlerdi. Çocukların sırf inatçılıkları yüzünden bu yıl kendilerini bütün zevklerden mahrum ettiklerini düşünen Selma öğretmen onların anlaşmazlığına son vermeği düşündü. İkisinin haberi olmadan anneleriyle görüştü. Sonra bir cumartesi sabahı sınıf nöbetçisi Cana,

— Annenden izin al da saat dörtte bize gel. Temsile girmiyorsan bari sınıf için bazı kâğıt süsleri yapmama yardım et; dedi.

Son dersten sonra Rehayı öğretmenler odasına çağırarak aynı şeyi ona da söyledi ve onu da aynı saatte evine çağırdı.

Saat dörtte küs iki arkadaş Selma öğretmenin kuşkonmaz, sardunya ve küpe çiçeği saksılariyle süslü mavi salonunda karşılaştılar. Sanki birbirlerini hiç görmemiş gibiydiler. Selma öğretmen de hiç bir şeyin farkında değilmiş gibi, her ikisinin eline renkli krepon kâğıt parçaları vererek ne yapılacağını tarif etti. Sonra,

— Çalışırken canınız sıkılmasın diye size bir hikâye okuyayım; dedi, kitap rafından kırmızı meşin kaplı bir defter alıp okumağa başladı.

«Vaktiyle Gül adlı iyi huylu, sevimli bir kız kendi gibi iyi, hoş bir kız arkadaşına - onun da adı Zerrinmiş- bayramda güzel mavi bir kolye hediye etmiş...»

Reha, kestiği kâğıt şeridini yarıda bıraktı, masanın üstündeki kuşkonmazın seyrine daldı.

— «Arkadaşından aldığı bu hediyeyi Zerrin boynundan hiç bir zaman çıkarmıyormuş. Zerrin bir gün bir komşusunun ağır hasta olan kızını ziyarete gitmiş. Uzun zamandan beri dalgın yatan, hiç bir şeye karşı ilgi göstermeyen çocuk Zerrinin kolyesini görünce hayranlığını tutamamış, bakışlarını mavi boncuklardan ayırmamış.

Zerrin, kendiyle epey mücadele ettikten sonra; belki bir daha ayağa kalkmıyacak küçük hasta için boncuklarını feda etmek kararını vermiş. Boynundan sevgili arkadaşının hediyesini çıkarıp hasta çocuğa takmış...»

Kuşkonmazın yeşil dallarının arkasındaki Canın yüzü kıpkırmızıydı. Rehanın elindeki makas birkaç kere krepon kâğıdını oyarken büsbütün kesti. Selma öğretmen dudaklarının

ÜÇ AYIN MASALI

ŞUBATIN son üç, Martın ilk dört ve Nisanın ilk beş günü çok defa neden soğuk olur bilir misiniz? Anlatayım da dinleyin :

Vaktiyle ihtiyar bir kadıncağız koyun beslermiş. O sene Şubat ayı mülayim geçmekte olduğundan kışı hafif atlattığına sevinerek :

Ey şubatım şubatım, soğuk bana vız gelir
Ne yaparsan nafile, yüreğime hız gelir.

diye söylenmiş.

Şubatın bu sözlere çok canı sıkılmış. Hemen gidip Martı bulmuş ve :

— Kuzum Martcığım, demiş, bana bir yardımda bulunur musunuz?

— Ne arzu ediyorsun?

— Ne olur bana dört gün ver de ben de kalan üç günümle beraber şu ihtiyarın iliklerini dondurayım.

Mart bunu kabul etmiş ve derhal kar yağdırmaya başlamış.

Buzlar her tarafı kaplamış. İhtiyar kadının bir taraftan derileri çatlarken diğer taraftan da koyunları birbiri arkasına ölüp gitmiş.

İhtiyar kadın hiç aldırmamış. Koyunlarının yerine bir inek, bir öküz almış. Mart sonuna yaklaşırken kadın tekrar söylenmeğe başlamış :

İşte Martın sonu geldi, sıkıntısız atlattım,
Bana bir şey yapamadan ortasından çatlattım.

Mart hemen Nisanın yanına koşup :

— Ah Nisancığım, ne olursa senden olur. Bu kadına fena halde kızıyorum. Üç günüm kaldı. Bana beş gün ödünç ver de şu kocakarıyı zıplatayım.

Nisan razı olmuş. Öyle bir don yapmış ki, bütün tomurcuklar donmuş. İhtiyar kadın sağa çırpınmış, sola çırpınmış, fakat ne çare ki ineği de ölmüş, öküzü de... Hey gidi Kocakarı soğuğu hey...

Tevekkeli dememişler :

«Kork Nisanın beşinden
Öküzü ayırır eşinden.» *V. ŞEREFLİ*

ucunda belirsiz bir tebessümle okumağa devam etti :

— «Bunun üzerine yani Zerrinin kolyeyi hasta arkadaşına verdiğinden beri iki kızın arasında bir soğukluk baş gösterdi. Üstelik de, Zerrinin bir sinema davetine Gül, başka yere sözlü olduğunu söylemiş, gitmemiş. Böylece aralarındaki gerginlik büsbütün artmış. Halbuki Zerrin bilseydi, daha doğrusu arkadaşının anlatmasına vakit bıraksaydı, öğrenecekti ki Gül, daha önceden başka yere sözlüydü; ona gücenmekle ne kadar haksız olduğunu anlıyacaktı tabiî.

İşte o günden sonra iki arkadaş bir daha ne karşı karşıya gelmiş, ne de birbirlerini aramış. Yıllarca süren dostlukları böylece sona ermiş.»

Bu defa kızarmak sırası Reha'ya gelmişti. Canın dudaklarında mahçup bir gülümseme dolaşıyordu. Birdenbire başını kaldırdı, kesin bir tavırla

— Öğretmen, dedi; müsaade ederseniz hikâyenizini kahramanlarının isimlerini değiştireyim.

Reha, arkadaşına doğru dönerek,

— Evet gerçek isimlerini söyliyelim; diye sözünü tamamladı. Sonra, içten gelen bir samimiyetle,

— Sana hediye ettiğim dolma kalemi kime verdiğini bilseydim hiç kızar mıydım Reha!

— Ama sana anlatmam için vakit bırakmadın ki. Birisine verdim deyince, küplere bindin...

— Aynı şeyi sen de bana, ben baba annemden dönerken yapmamış mıydın? Ağzımı açtırmadan, haşladın beni.

Selma öğretmen ikisine gülümseyerek bakarak hikâyesini şöyle bitirdi :

— «Böylece Reha ile Can, yaşlarına ve arkadaşlıklarına yakışan açık kalblilikle kırgınlıklarının sebebini açıklayacakları yerde somurtmağa ve birbirinden uzaklaşmağa devam etmişler. Bereket versin öğretmenlerinin hikâyesi imdatlarına yetişti...»

Her zaman ve her yerde ele geçmiyen büyük bir nimet, dostluk böyle tepilir mi çocuklar?

Canla Reha hiç nazlanmadan kucaklaştılar. Sonra, ikisi kaç zamandan beri arzuladıkları bu barışmayı tertip eden Selma öğretmenin elini öptüler.

T a l u y

YILLARDAN SONRA

— 4 —

Tristanın ilk aklına gelen, çağıranın yardımına koşmak oldu. Fakat bunu nasıl yapacaktı?

Zifiri karanlıkta kılıç şakırtısından başka bir şey duyulmuyordu...

Birdenbire karanlık yer yer aydınlandı. Bu, caddeleri dolaşan atlı devriyelerin meşaleleriydi.
Kılıç şakırtıları, bağrışmalar kesildi. Siyahlı beyazlı üniformalar giymiş birkaç atlı ağır ağır geçerek oradan uzaklaştılar.
Tristan devriyeye görünmek istemediği için duvara yapıştı. Soluk almadan, korku içinde atlıların uzaklaşmasını bekledi.

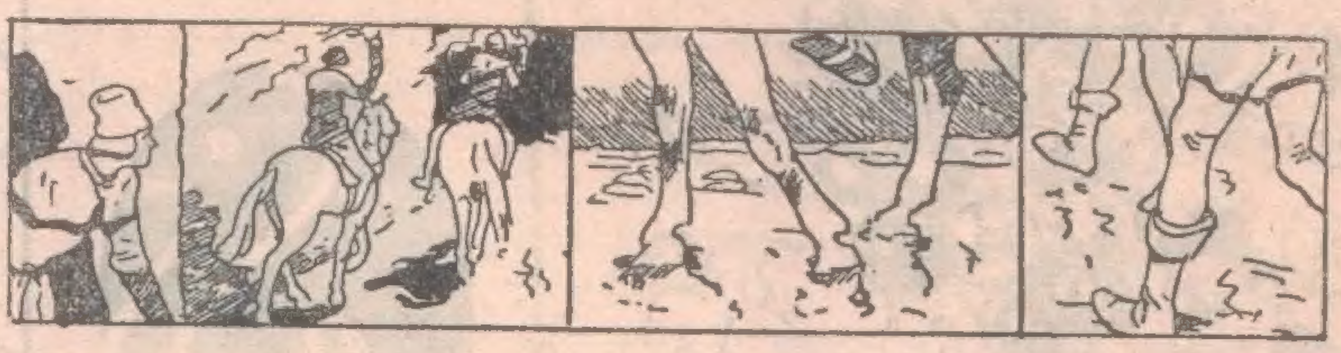

Tristanın bütün korku. onu yakalıyarak nereye, kime gittiğini sormalarıydı.
O zamanlar Paris sokakları çamur denizasıydı. Atlar bileklerine kadar batarak güçlükle yürüyordu.

Tristan devriyeler uzaklaşıncaya kadar epey ter döktü.
Askerler uzaklaşınca çocuk saklandığı yere yakın olan yan sokaklardan birinden birkaç kişinin hızlı hızlı yürüdüklerini duydu.

NİÇİN OKUYORMUŞ?

Babası : — Oğlum, ne tuhafsın, bu kitabı ne diye okuyorsun? (Çocukları nasıl büyütmeli) kitabı sana göre bir kitap değil ki!..
Çocuk : — Beni iyi büyütüp büyütmediğinizi anlamak istiyorum da onun için okuyorum, babacığım.

DİLBİLGİSİ ÖDEVİ

Orhan bir Dilbirgisi ödevinin çözülmesine çalışırken teyzesi içeri girer ve çocuğun ödevi ile ilgilenerek :
— Söyle bakayım Orhan, der, (ben güzelim) dersem hangi zamandır?
— Geçmiş zamandır, teyzeciğim.

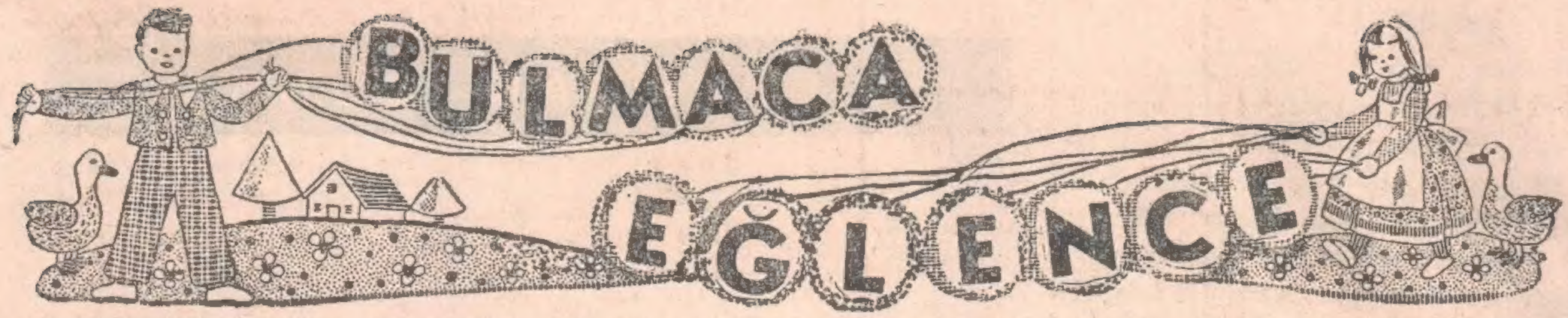

GECE - GÜNDÜZ OYUNU

Bu oyun, nekadar çok oyuncuyla oynanırsa, o kadar güzel ve eğlenceli olur. Oyun için tahta veya kalın telden yapılmış, bir tarafı beyaz, bir tarafı siyah kâğıtla kaplı ufakça bir çember lâzımdır.

Oyuncular, iki gruba ayrılır. Biri «Gündüz» grubu; öteki de «Gece» grubudur. Oyun sahasının iki ucunda, karşılıklı, birer sığınak çizilir. Sahanın tam ortasında, her iki sığınaktan eşit uzaklıkta oyunu idare eden oyuncu durur. Bunun sağında ve solunda beşer adım aralıkla, birbirine sırtlarını çevirmiş bir halde öbür oyuncular kumanda beklerler. Oyunu idare eden, çemberi havaya atar. Çember beyaz tarafı üste gelerek düşerse, «Gündüz», öbür tarafı düşerse «Gece» diye bağırır. «Gündüz» diye bağırılmışsa, gündüz grubunun oyuncuları kendi sığınaklarına kaçarlar. Ötekiler de onları sığınaklarına ulaşmadan yakalamağa uğraşırlar. Elle dokunulan oyuncu, esir sayılır ve karşı tarafın sığınağına geçer.

Oyun böylelikle devam eder ve bir tarafın bütün oyuncularının öteki gruba esir düşmesiyle biter.

★

ÜÇ SEBEP

— Afedersiniz sayın müdürüm, maaşımı arttırmanızı üç sebepten ötürü rica ediyorum.

— Ne imiş bu üç sebep ?

— Üçüz çocuğum oldu da...

ANNESİ TENBİH ETMİŞ

Aliye hala o kadar cömert değildi. Yiğeninin doğum yıldönümünde çarşıdaki bütün dükkânları gezdi, fakat oyuncakların fiatları bir türlü kesesine uymadı. Nihayet dükkânın birinden solgun resimli bir oyuncak bularak satın aldı ve eve getirdi. Akşam eve gelen yiğeni oyuncağı gördükten sonra halasına sakin bir sesle :

— Teşekkür ederim halacığım, dedi.

— Aman yavrum, teşekküre değer bir şey değil...

— Ben de biliyorum halacığım ama, annem teşekkür etmemi tenbih etti de...

★

BİR BİLMECE

Bir karış boylu, kadife donlu.

Patlıcan

— Baba, ben şu bıyıklı balonu isterim.

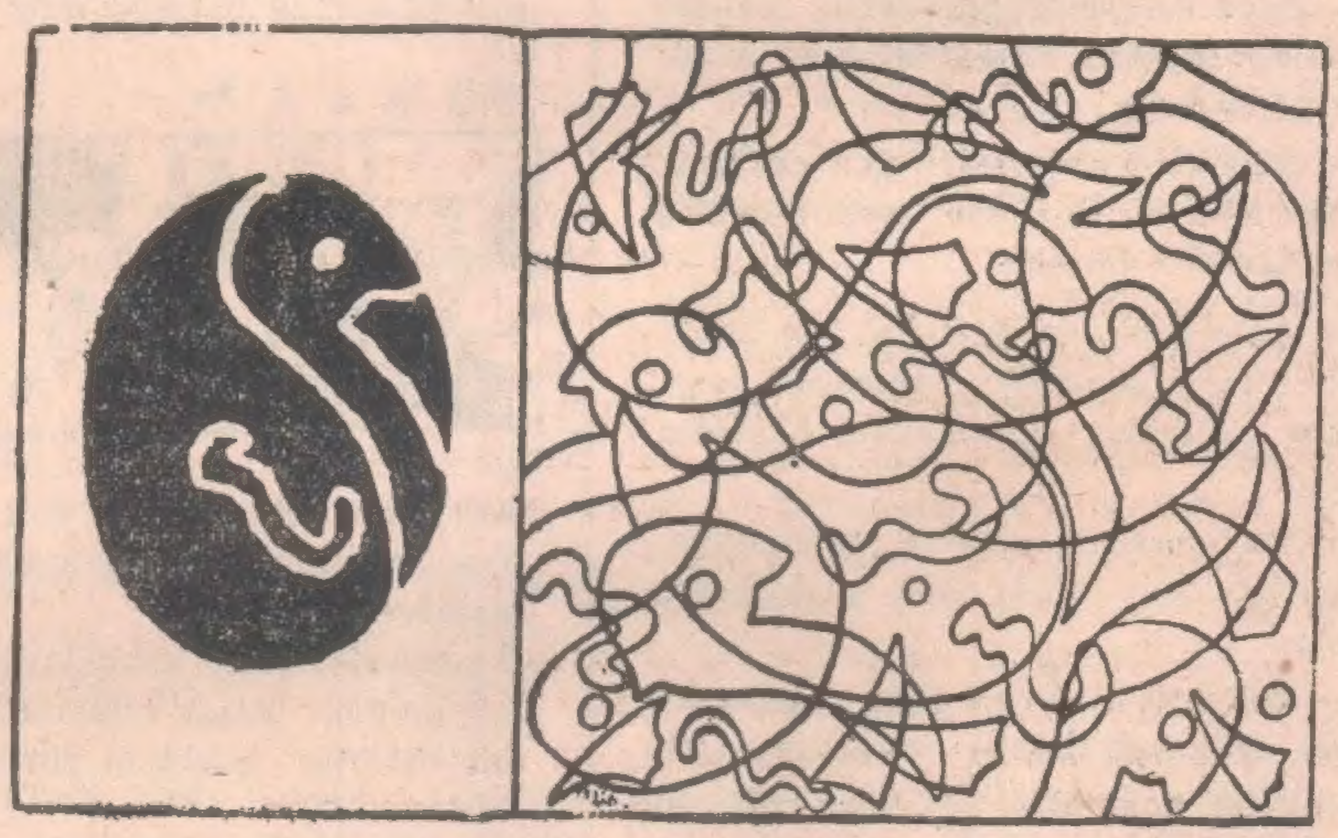

Resimdeki cizgiler arasından hangilerini almalı ki, solda gördüğünüz şekil çıksın. Ve sonra bunu ne şekilde yanyana koymalı ki, bir ördek yavrusu meydana gelsin..

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.
Sekizinci yıl — 26 Şubat 1953 — Sayı : 335

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

Yazan : Mad. H. Jiraud
Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

— 11 —

Gregor sandalla karşıya geçerek doktor aramağa gitti. Hastanın yanında kalan Kora ile Aleks, bundan sonra işlerin ne olacağını konuşmağa başladılar. Fısıltılarını duyan Viktor söze karıştı :

— Yapılacak tek şey var : ben iyileşinceye kadar yeni işlerle uğraşmamak. Bizimkilere bir telgraf çekeriz.

Viktor, Koraya telgraf müsveddesini yazdırdı :

«Büyükannenizin ayağı burkuldu. İyileşinceye kadar yola çıkmıyacak. Gönderilen güller elimize değdi.»

Çok geçmeden Gregorla doktor geldiler. Hastanın halini gören doktor onu hastahaneye yatırmak istedi ama Viktor kısa kesti :

— Her şey burada yapılacak. Lâzımsa, Röntgen cihazını da buraya getirtiriz.

Hastanın muayenesini bitiren doktor gitmek niyetinde değildi. Etrafa bakınarak,

— Bu köşkün eski sahibi Bay Eskarbleyi tanıyordum, dedi. Çok iyi, sevimli ve kibar bir adamdı.

Kora bakışlarını pencereye çevirdi :

— Bay Eskarbley buradan ayrıldı...

— Köşkü siz mi aldınız, yoksa kiracı mısınız?

Viktor,

— Köşkü satın aldık; dedi, hastalığının tedavisine ait bazı şeyler sormağa başladı.

Doktor, ayrılırken,

— Bay Eskarbley kitaplariyle kedisinden başka bir şeyle ilgilenmiyen bir bilgindi; diye ilâve etti. Bu ıssız ada tam ona göre bir yerdi. Sakat sizin gibi gençleri sıkar burası. Bari şehre sık sık inip arkadaş edinmeğe çalışın.

Aleks arkasından sırıttı :

— Tam bize göre...

Viktor, Gregoru, bu geveze doktoru nerede buldun, diye azarladı.

— Eczaneden adresini verdiler. Buranın en iyi doktoruymuş.

— Galiba, talih bize sırt çevirmeğe başlıyor... Arka arkaya aksiliklerle karşılaşıyoruz.

VIII
KÖŞKÜN YENİ UŞAĞI

Kora ile Gregor, hastanın yanında Aleksi bırakarak kasabaya adam aramağa gittiler. İlkin, bir hasta bakıcı almağı düşündüler. Fakat güçlü kuvvetli bir uşak hem hastaya bakacak, hem başka işlere yarıyacaktı.

Otelden bir iş bürosunun adresini aldılar. Yol üstünde bir tütüncü dükkânı gören Gregor, eniştesinin ona sigara ısmarladığını hatırladı. Sigara alırken tütüncüye, iş arıyan birini tanıyıp tanımadığını sordu. Adam böyle kimseyi tanımadığını söyledi. Fakat Gregor, paketini alıp gitmeğe hazırlanırken dükkânın önünde asılı günlük gazetelere bakan bir adam, yerli İtalyancasıyla tütüncüye birşeyler söyledi.

Tütüncü Gregoru durdurdu :

— Bu arkadaş, iş isteyen bir akrabası olduğunu söylüyor. Saat beşte ona gelecekmiş. Yahut yarın sabah onu size yolarız.

— Hayır, yarına kalmasın. Adresini versin de biz beşte gider buluruz.

Adam tütüncüye adres vererek uzaklaştı. Gregor, tütüncüye, konuştukları adamın güvenilecek bir kimse olup olmadığını sordu.

— Vallahi size doğrusunu söyliyeyim : kendisini tanımıyorum ama, iyi bir adama benziyor. İsterseniz, verdiği adresten faydalanarak komşularından sorarız.

Gregor meseleyi, otomobilde onu bekleyen ablasına anlattı. Kora,

— İstemez, dedi. Beşte gidip kendimiz görürüz.

Beşe kadar iş bürosuna da uğradılar ama, orada da uygun bir adam bulamadılar.

Kora,

— İster istemez, o adama kaldık; dedi.

Adamın verdiği adres epey çapraşık, şehir dışında bir yerdeydi. Sokak, otomobilin geçemiyeceği, merdivenli, dar bir yerdi. Kora ile kardeşi arabayı köşe başında bırakarak sokağa daldılar. Adamın numarasını verdiği ev dışardan boş gibi görünüyordu. Kora kapıya hayli vurduktan sonra kardeşine öfkeyle,

— Aldatmış seni o adam! dedi.

Gregor, sokakta oynıyan çocuklardan, işaretlerle, aradıkları ev hakkında bilgi istedi. Çocuklar,

— Yoklar; daha gelmediler... dediler.

İki kardeş boşuna vakit kaybettiklerine kızarak sokağın merdivenlerinden inmeğe başladılar. Gregor birdenbire, ablasının koluna yapıştı. Yavaşca,

— Bak abla. arabaya bak!.. dedi.

Köşede bıraktıkları otomobilin yanında bir adam duruyordu. Gelenlere sırtını çevirmiş, elini açık duran camdan içeriye sokmuş, koltuğun üstündeki paketlerden birini kendine doğru çekmeğe çalışıyordu.

Gregor bir sıçrayışta adamın yanındaydı.

— Kolay gele arkadaş!

Yanlarına gelen Kora,

— Ne yapıyorsun burada? Seni polise vereceğiz!.. diye bağırdı.

Hırsız, sanki ona silâh çekmişler gibi ellerini havaya kaldırdı.

— Affedin beni Hanımefendi. Gencim, kuvvetliyim; ama herkes ya kefil yahut iyi hal kâğıdı istiyor. Bende yok bunlar... Bunun için işsizim.

— İyi hal kâğıdın niçin yok? Adam duraklar gibi oldu. Sonra,

— İnsan bir defa hata işlemesin... dedi. Şeytana uyup hırsızlık yaptım, yakalandım; hapse düştüm... Yeni çıktım. Böyle adamı kim hizmete alır? Namusumla çalışmağa karar verdiğim halde dünden beri aç geziyorum. Arabanızdaki paketleri aşırmaktan başka çare bulamadım.

Gregorla ablası bakıştılar.

— Eskiden ne işteydin?

— Şofördüm küçük bey.

Kora, adamın gözlerinin içine bakarak,

— Seni kurtaracak kimseler bulunsa, onlara tam bir sadakatla hizmet eder misin? diye sordu.

— Ömrümün sonuna kadar! Bu böyle içten bir haykırıştı ki inanmamak elde değildi. Kora devam etti :

— Beni dinle oğlum. Bizim şoföre ihtiyacımız yok. Yemek yapmasını bilen bir uşak arıyoruz.

— Bunlar da elimden gelir.

Kora adamı dikkatle süzdü. Delikanlılık çağını aşmıştı. Bununla beraber, uzamış sakalı yüzünden göründüğü kadar da yaşlı değildi. Üstü başı eski, fakat temizdi. Konuşurken karşısındakinin yüzüne bakmıyor : sol yanağındaki eski bir yara izi yüzüne bir sevimsizlik, âdeta haşinlik veriyordu. Fakat köşktekiler güçlü kuvvetli adam istiyorlardı.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

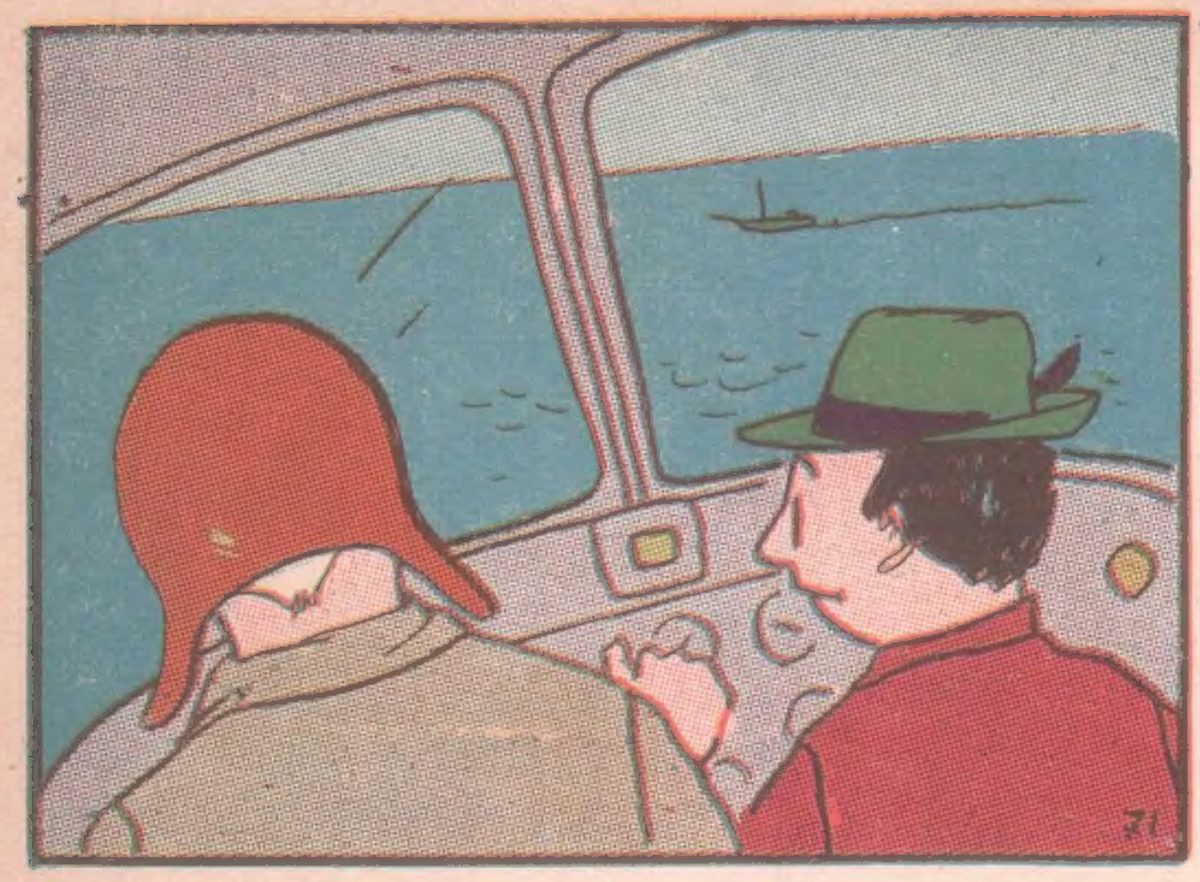

Uzun bir müddet uçtuktan sonra nihayet denizin ortasında mavnaya rastladılar.

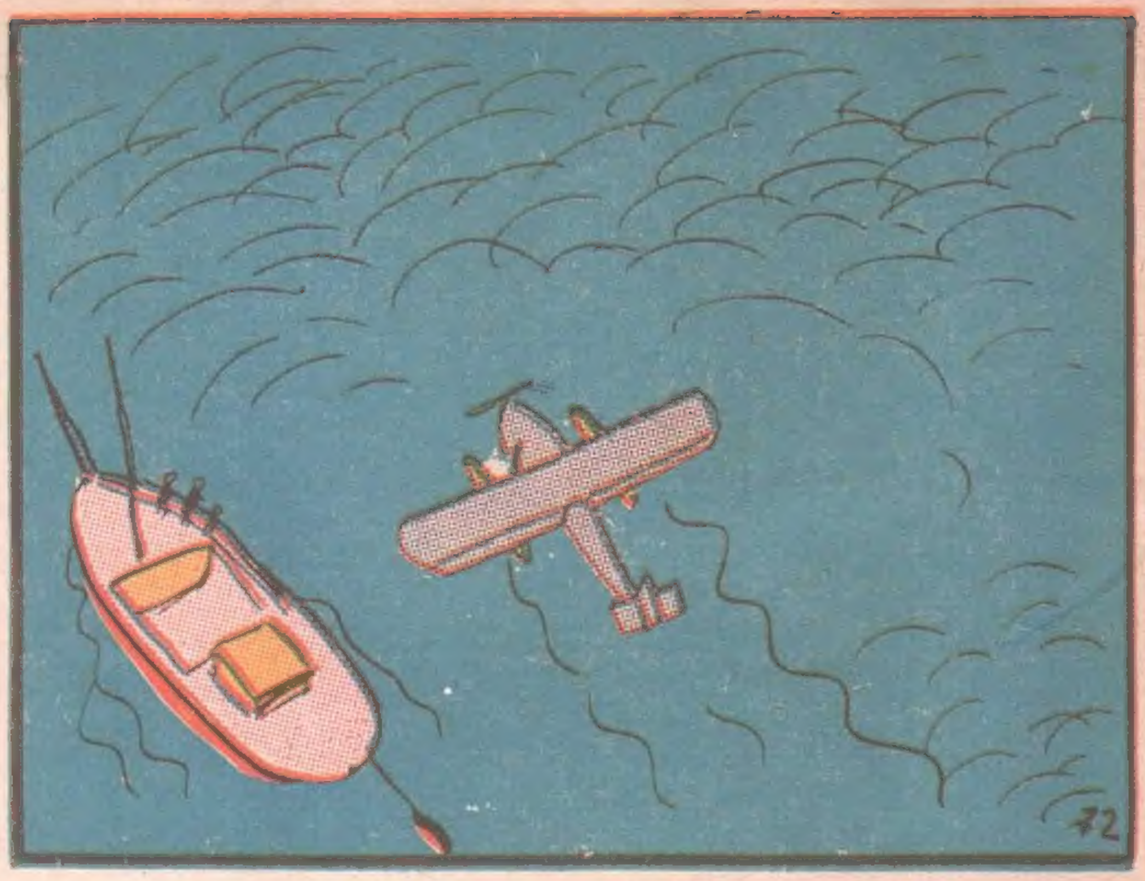

Derhal mavnanın yanına indiler. Haydutlara teslim olmalarını söylediler.

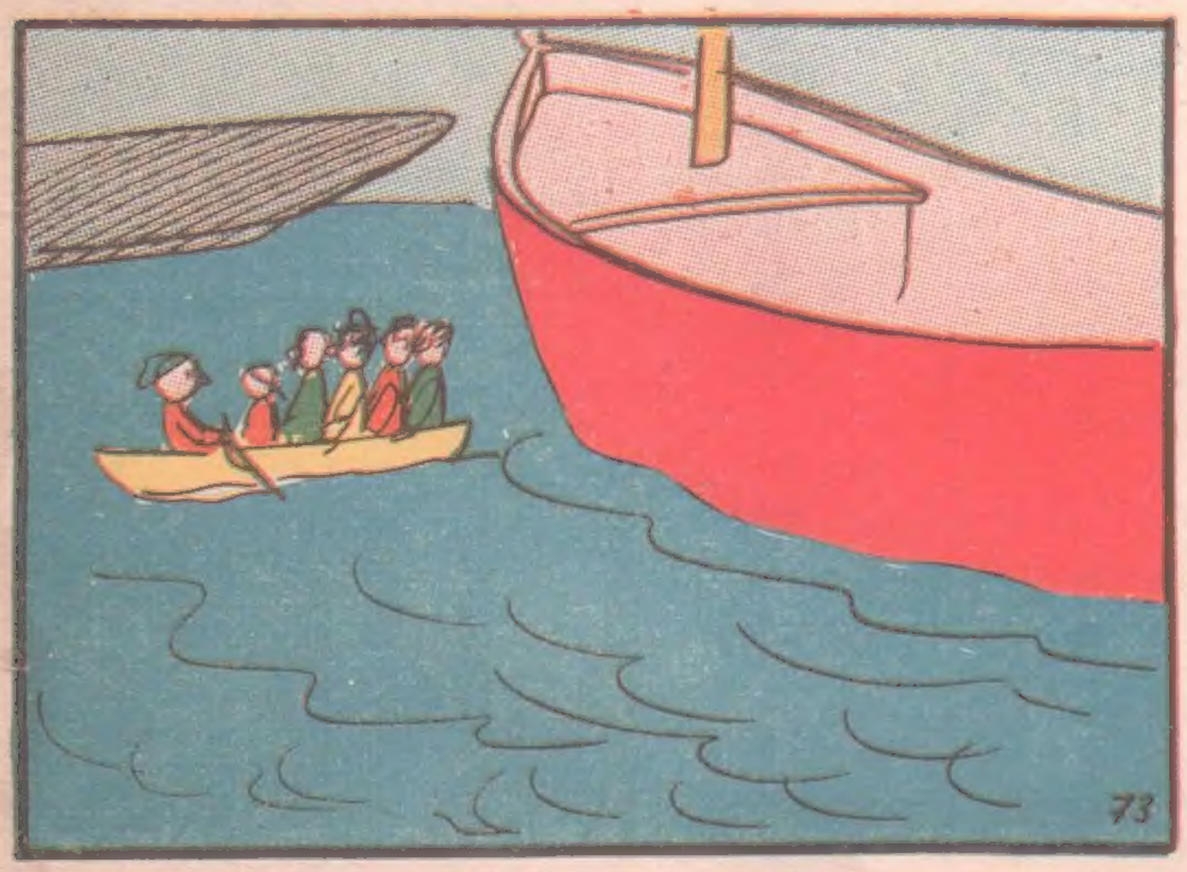

Haydutlar teslim oldular. Avni bey onları bir kayığa bindirip uçağa götürdü.

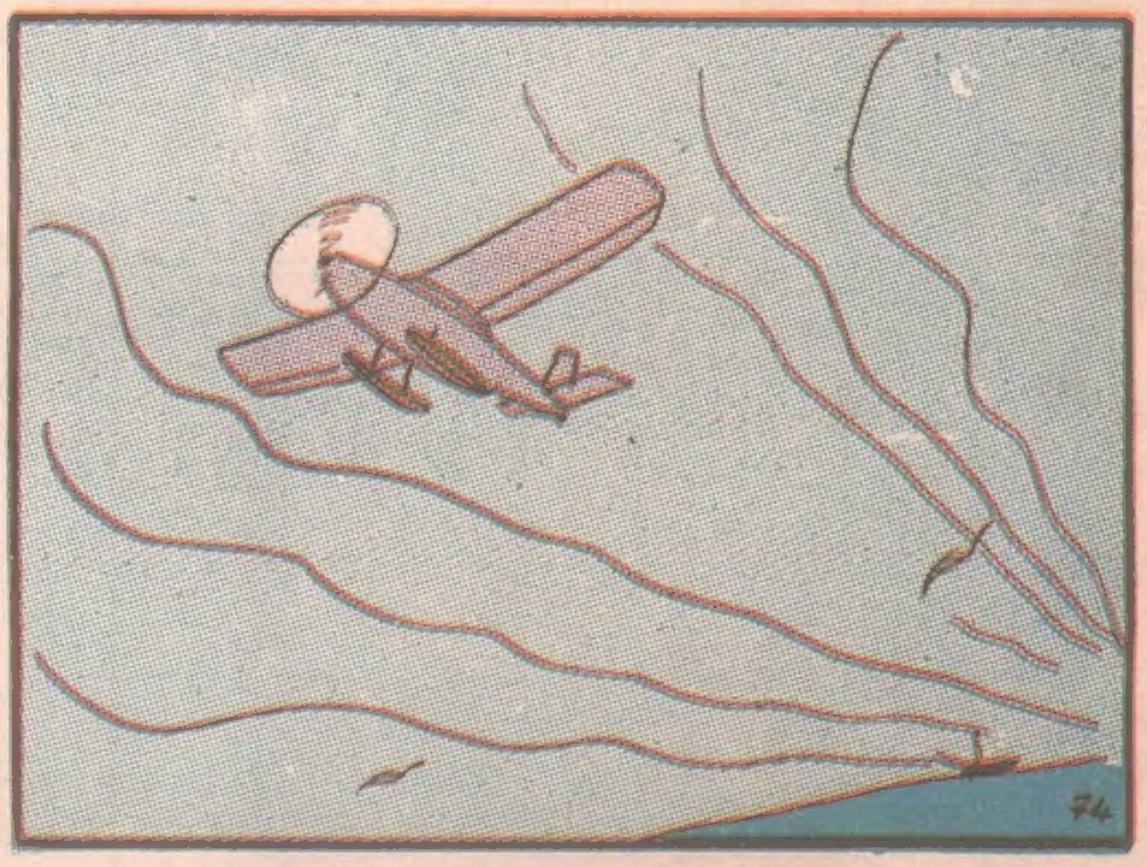

Uçakla hep beraber kasabaya gittiler. Haydutlar ceza evine yollandı.

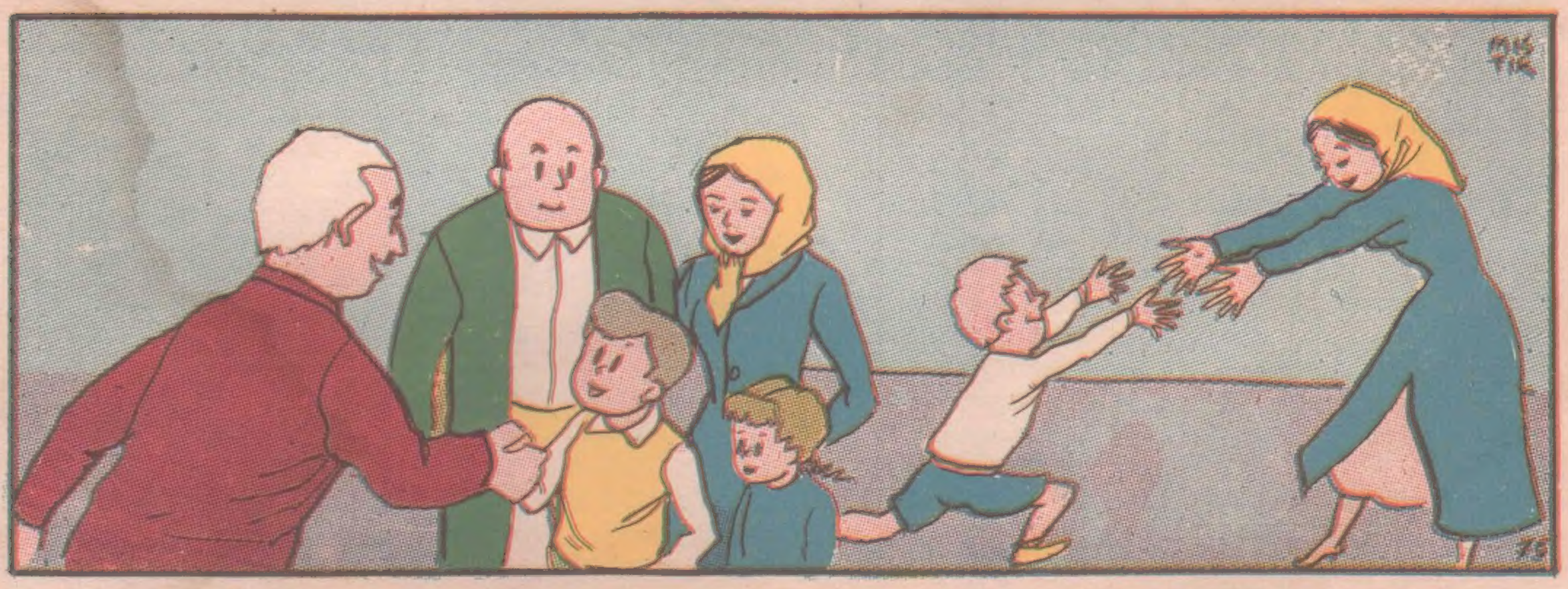

İşte hepsi sevdiklerine kavuşmuşlardı. Hasanla annesinin kucaklaşmaları görülecek şeydi. Memişle Ayşe'ye gelince, onları da komser Avni bey başarılarından ötürü tebrik etti. Böylece korkunç evin sırrı da çözülmüş oldu.

— S O N —